

[Bernhard Baunsgaard]

bundet i aktier, der giver cirka det halve af det, regeringen, tilbyder for sine lån, så er det en naturlig afværgereaktion, at man søger at få konverteret disse midler. Man måtte have lov til at gå ud fra, at man dog i nogen grad, som hr. Gammelgaard bemærkede, kan stole på de konservative – hvad man altså ikke kan.

I det radikale beslutningsforslag foreslår vi beskatning af de hidtidige skattefrie områder og peger i bemærkningerne på realrentebeskatningen, især angående pensionskasser. Dette er ikke, som skatteministeren tror, noget saligt, men det er en mulig og rimelig beskatningsform. Jeg vil benytte lejligheden til at understrege ministerens ord om, at det kan blive vanskeligt at definere beskatningsgrundlaget godt. Det var jo derfor, vi måtte afvise de socialdemokratiske ønsker om at gennemføre det fra 1. januar 1983 – det er om godt en måneds tid. Vist er det vanskeligt at nå frem til det rigtigste beskatningsgrundlag, men det kan lade sig gøre.

At nå frem til realrenten vil være overordentlig vanskeligt, hvis det ikke netop drejede sig om områder, hvor der bliver ført nøje regnskab. Jeg vil igen her have lov til at henviser til Nationalbankens kvartalsoversigt fra august 1982. I stedet for en beskatning efter formuen kan man overveje en form for realrentebeskatning af kapitalafkast i livsforsikringselskaber og pensionskasser, hvorved den del af det nominelle afkast, som medgår til opretholdelse af kapitalens købekraft, ikke beskattes. Man forudsætter, at opgørelsen af det reale kapitalafkast ikke er så kompliceret for institutionelle investorer som for skattepligtige personer og virksomheder. En realrentebeskatning kan udformes neutralt over for institutionernes porteføljesammensætning, så forvridninger i placeringsvalget undgås. Indeksobligationer vil da kunne indgå naturligt i placeringerne med henblik på langfristet sikring af pensionsmidlernes købekraft. Det er netop det, vi skal sikre her. Vi må have fat i en realrentebeskatning. Jeg håber stadig væk, at vi kan nå frem til at få dette til at gælde fra 1. januar 1984. Ikke af hensyn til de skattemidler, vi bruger til at støtte ældre og unge med, men af hensyn til de renter, som de store statslån har gjort helt urimeligt høje. Vi inddrager nogle af de helt urimelige renter.

Der bliver ikke tale om, at staten skal til at fastsætte realrenten, altså det, der ligger ud over inflationen. Vi ved jo, at fra 1819 til 1978, mere end 150 år, har den nødvendige realrente været 3,3 pct. Det er den, vi skal sikre pensionskasser og livsforsikringselskaber.

Wilhelm (VS):

VS er for, som det foreslås i punkt 2 i socialdemokratiets forslag, at private fonde o.lign. skal have deres kapitalafkast beskattet fuldstændig på linje med aktieselskaber. Det har vi foreslået gennem de sidste 5 år, og det glæder os da kun, hvis det omsider skulle lykkes at få noget til at ske på dette område. De undtagelser, socialdemokratiets forslag stiller op i den sammenhæng, tager vi forbehold over for; det må vi i hvert fald have kigget nærmere på.

Det afgørende i forslaget er realrentebeskatningen af pensionskasser og andre. Herom vil jeg sige, at VS har valgt en anden fremgangsmåde med det forslag, der skal behandles lidt senere i dag. Vi har valgt en ganske almindelig beskatning, fuldstændig som hvis folk ønskede at sætte penge hen på en bankbog, eller hvad det nu er. Det vil sige, at vi fjerner fradragsmulighederne.

Jeg vil ikke bestride, at der i et samfund, der nu har vænnet sig til i over en menneskealder at have en inflationsrate på 10 pct. eller højere, kan være grund til at tænke på, at de langsigtede økonomiske dispositioner skal inflationssikres fremfor at gå ind under almindelige nominalrentevilkår. Det kan dreje sig om langsigtede dispositioner som boliganskaffelse, det kan dreje sig om pensionsordninger. Man kan overveje inflationssikring af den slags ting. Men så synes jeg til gengæld, at det krav må stilles, at det sker generelt, at man ikke piller et enkelt område ud og siger: her skal vi kun kigge på realrenten, og vi accepterer det, der svarer til inflationen, som en ubeskattet tilskrivning. Det må være generelt, så der ikke kan spekuleres i at flytte fra den ene ordening til den anden.

For det andet synes jeg, man må stille den betingelse, at hvis man laver inflationssikring, skal man til gengæld fuldstændigt inddrage det afkast, der måtte ligge derudover. Der er ikke nogen som helst rimelighed i, at man skal give disse ordninger eller i det hele